

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

Caput I. Beati Adalberonis illustres parentes et consanguinei: pia pueritia:
institutio primo Herbipoli, deinde Parisiis: reditus Herbipolim: ad
episcopatum evectio: secessus Lambacum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE ANONYMO.

siderum rimati sunt; terrarum spatia, et cætera hominibus incognita sollerti investigatione perdidicerunt.

Sic sua gentiles studuerunt ficta poetæ Grandisonis pompare g modis, tragicoque boatu;

et ritu magistro h, pulchra mendaciâ sua, parum posteritati profutura, pulchris enigmatum adumbrare et includere figuris. Alii res gestas regumque, ducumque, et tristia bella, ceterasque mundi vanitates et lenocinia operose conscripserunt, et proinde nil aliud, nisi laudes humanas meruerunt, ad postremum vero spes suas fabulis, animas tumulis tribuerunt.

noster fundationem monasterii Lambacensis gestaque ac miracula B. Adalberonis tradit.

3 Laudamus veteres, sed nostris utimur anis.

Cur miseri Christiani salutem, quam operatur Deus in medio terræ secus eos, immo in eis, gratiasque sanitatum, quas indes et vident et experiuntur, turpi et inertis somno desidiæ et incuriæ depressi, negligenter æterna molliuntur oblivione tumulare, quas ipse vult ad laudem nominis sui toti mundo radiare? Sed, quia generatio præterit, et generatio advenit, ne volubilibus annorum curriculis desidiosa, quæ istius temporis facile subrepat hominibus, negligentia posteritas post successura oblivioni tradat originem Lambacensis cœnobii, fundatores ejus, quibus summam et æternam debemus reverentiam, insuper signa et miracula, virtutesque sanitatum, quibus misericordia Domini, qua plena est terra, tumultum beati patris nostri, episcopi Adalberonis, illustravit, dignum posteris commendare duximus i, ne isto terribili multemur elogio: « Qui ignorat, ignorabitur k. » Et Propheta: « Væ mihi, quia tacui l. » Digne enim in memoriam vertitur hominum, qui ad gaudium transit angelorum.

ANNOTATA.

a Ad Hebræos cap. 13, v. 8. Jesus Christus heri et hodie: ipse et in secula.

b Apocalyp. cap. 7, v. 9.

c Ad Romam. cap. 11, v. 4.

d Joannes abbas Lambacensis habet: Ponens numerum finitum pro infinito.

e Idem: Quæ ibi ommissa, ea viri illustres, flores etc.

f Idem omisit: Quidam ex eis.

g Idem: Ornare.

h Idem: Magnifico.

i Hic unus ex locis est, ex quibus § 1 conclusi, hujus Vitæ scriptorem fuisse monachum Lambacensem, eundem etiam esse auctorem Libelli miraculorum, quem post hanc Vitam recenset.

k Epist. A ad Cor. cap. 14, v. 38: Si quis autem ignorat, ignorabitur.

l Isaie cap. 6, v. 3.

CAPUT I.

Beati Adalberonis illustres parentes et consanguinei: pia pueritia: institutio primo Herbipoli, deinde Parisiis; reditus Herbipolim: ad episcopatum electio: secessus Lambacum.

D

Igitur a, sicut veridica veteranorum tradit assertio, erat quidam comes, Arnoldus b nomine, qui castrum opinatissimum in Lambacensi e loco, sicut ipse situs curiosos inspectores edocet, juxta fluvium, cui vocabulum Truna d, inhabitabat; ubi vectigalia et tributa secundum antiquam legem a transuentibus solvebantur, quæ et posteris inibi commorantibus legitimo jure, quo ad se transmissa erant, reddenda reliquerat, licet modo per incuriam intermissa sint. Hic ex Regila nobili uxore, ex Francia Orientali oriunda, plures suscepisse filios fertur, de quibus nunc non est dicendum per singula; paucos tamen propter seriem narrationis prosequi, non contemnenda cogit nos ratio. Habebat filium, nomine Gotfridum, dignitate marchionem, virum strenuum et fortem, virum rebus bellicis aptissimum, crebris præliorum successibus fortunatum, qui, ut decuit juvenile decus,

Ex Arnolde et Regila natus Adalbero, Gotfridum virum bellicosum,

a b c d

Gaudet equis, canibus e, et aprici gramine campi,

e

5 Cujus ditioni cum redivitibus circumjacentibus serviebat Putina, urbs inclyta et famosa, quæ quasi metropolis et mater civitatum versus Pannoniam ad Australem plagam ad arcendos hostiles Pannoniorum incursus et devastationes antiquitus constituta fuit f. Magnæ etiam nobilitatis et ingenitatis secundum seculi dignitatem habebat filiam g, quæ nupsit Ekkeberto comiti, cujus castrum, Niwenburc h dictum, in ora Eni fluminis est situm. Huic post felicem fratrum excessum in sortem dotis urbs Putina cum omnibus ad se pertinentibus cecidit.

fratrem habuit, sororem Ekkeberto comiti nuptam;

f g h

6 Beata itaque Regila, benedictionibus dulcedinis præventa, de benedictionibus concepit et peperit filium, Adalberonem dictum i, benedictum a Domino fructum, in quo benedicenda fuit omnis tribus et parentela sua, utpote qui de stirpe sancta descendisset. De radice enim bona nascitur omne bonum. Mox mirum in modum Filius sapiens gloria cœpit esse patris, gradatim de virtute in virtutem ascendens, seculi blandimenta despiciens, Christo rectore. Christo duce, sic transiens per bona temporalia, ut non amitteret æterna. Necdum tamen emensis infantia annis, igne Sancti Spiritus spirans, anhelare non desuit ad regnum vitæ perpetis, omnia regna mundi et gloriam eorum parvi pendens, spurcicias diaboli impolluto calle transiens, sacramenta militaria execrans, totum se arbitrio Domini et voluntati mancipans.

ipse etiam puer, pietati addictus,

i

7 Pater autem pius, considerans piam et irrevocabilem

A vocabile in Filio constantiam, veritusque Dei incurere offensam, si eum a bono retraheret proposito, communicato cum suis senioribus et sanioribus consilio, Filium suum, primæ ætatis flore nitentem, Herbigopolim usque perduxit, eumque, secundum quod canonum et decretorum edocent scita, Deo, et Sanctis ibidem quiescentibus, in æternum militaturum obtulit; addito, quo in Franconia abundabat, patrimonio, sub pontificis, qui tunc cathedræ Herbigopolensi præfuit *k*, sub cleri plebisque testimonio. Ad rudimenta litteralia dispositus in brevi spiritu sapientiæ et intellectus adeo affatim est imbutus, ut omnes mirarentur super doctrina et responsis ejus. Ubi vero annos adolescentiæ intravit, cum consilio, conniventia auctoritateque pontificis sui, assumptis aliquibus sodalibus, Parisius pervenit; ubi tunc, sicut et nunc, omnium floruit peritia artium; ibique dulcibus abundanter theoriæ refectus fructibus, sapientia plenus

B Herbigopolim est regressus.

8 Erat *l* ei comes ac socius itineris Gebehardus, vir venerandus, vir dilectus Deo et hominibus, qui providentia Dei electus et ordinatus Salzburgensis archiepiscopus *m*, monasterium in honore beati Blasii, episcopi et martyris, quem sibi speciali prerogativa elegit et prece continua adoptavit patronum, inter montana, unde et ei *AD MUNT n* vocabulum indidit, fundavit; illud etiam sufficientibus Fratribus cumulavit, quibus necessaria tam large administravit, ut terrenis divitiis cælestes adipisci largitate eleemosynarum possint: ubi insuper in pulvere mortis feliciter obdormiens, novissimam expectat tubam ad resurgendum *o*. Nam regularis disciplina et antiqua patrum veteranorum scita adeo ibi jugiter exercentur et observantur, ut Fratres Dei laudibus insudantes, cunctis ubique terrarum positus exemplo sint virtutis et salutis, ut merito de iis dicatur: « Videant opera » vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, » qui est in cælis *p*. »

9 Habuit *q* præterea alium comitem, Altmanum videlicet, virum omni morum honestate donatum, omni laude dignissimum, virtutibus et signis ditatum, qui nutu Dei cathedra pontificali Pataviensis ecclesiæ sublimatus, tam gloriosam, quam religiosam vitam duxit, et mors ejus nihilo minus pretiosa in conspectu Domini extitit *r*. Hic monasterium in monte Gotewico in Austria sub honore Dei Genitricis et perpetuæ Virginis Mariæ constituit *s*, quam sibi unicum præ cæteris Sanctis elegit asylum, et patronam, clementia et misericordia plenissimam. Ibi etiam rogatu ipsius, migrans ad Dominum, tumulatur *t*, cujus sepulchrum frequentibus illustratur signis *u*.

10 Aliquibus vero elapsis diebus, vel annis, præsul *x* Herbigopolensis ex hac decedens migravit ad Dominum. Ordinate itaque eo, cujus providentia in sui dispositione non fallitur, vicinorum præsulatum episcopi, universi ipsius præsulatus prælati, principes et primates, patroni regionum, tribuni et optimates, clerus et populus utriusque sexus et ætatis, a minimo usque ad maximum, uno ore, unanimi consensu, pari voto, vociferant, clamitant, Adalberonem episcopatu fore dignissimum. Quid multa? Canonicè a cunctis eligitur, electus Ecclesiasticis justitiis *y* stabilitur, stabilitus tempore opportuno consecratur *z*, consecratus satis optime

sapienterque in episcopatu conversatur, curam ejus in his, quæ sunt ad Deum et homines, decemissime administravit, vitam irreprehensibilem duxit, pater orphanorum, solator et recreator pauperum, iudex viduarum, defensor extitit pupillorum.

11 Adeo enim dilexit justitiam, et odivit iniquitatem, tam in spiritalibus, quam in secularibus judiciis, ut putares Psalmistam de eo dixisse: « Misericordiam et iudicium cantabo » tibi *aa*; » ut referas misericordiam ad spiritalia, iudicium ad secularia. De priori enim dicitur: « Estote misericordes, sicut et Pater » vester misericors est *bb*: » de sequenti vero: « Juste iudicate, filii hominum *cc*. » Duo porro dignitatum insignia gerit episcopus Herbigopolensis; præsulatus videlicet, et ducatus, sicut in his versiculis dicitur:

Pontificem, pariterque ducem, stola signat et ensis:

Jure suo tenet ista duo locus Herbigopolensis *dd*.

Ita dextera Dei exaltatus, strenue et gloriose curam episcopalem administravit usque ad tempora schismatis, quod tunc inter imperatorem Heinricum, et filium suum ortum est *ee*. Sed de his postea. Nunc vero, qualiter institutio Lambacensis cæperit, breviter dicendum.

12 In *ff* primitiva Ecclesia, cum post apparitionem benignitatis et humanitatis Salvatoris nostri Dei aurea et argentea illuxissent secula, plerique fidelium, sectatores honorum operum, vitam istam transitoriam et caducam considerantes, de qua dicitur: « Vanitas vanitatum, et » omnia vanitas *gg* », mansura et æterna totis desideriis anhelantes, Christum hæredem patrimoniorum suorum constituerunt. Nam ecclesiis impendiis suis construxerunt, monasteria fundaverunt, res suas, redditus, possessiones Christo famulantibus contulerunt, pro quibus memorias et glorias æternas meruerunt, insuper thesauros et divitiis cælestes adepti sunt. Nunc vero, quia ultima de Superis terras Astræa reliquit, et ferrea secula nimis invaluerunt, invalescendo fere ubique prævaluerunt.

13 Regnat avaritia, regnant, dominantur avari, divites egent et esuriunt rapinam, non justitiam, quorum animi sunt, velut

Hamus, avarus, edax et rete capax orbem, Omnia cum capiant, insatianter hiant.

Casas in honore Dei constructas destruunt, et indies demoliri nituntur, possessiones, decimationes Deo famulantium invadunt, rapiunt, comminuunt, hostiliter, violenter, incessanter, nec Deum, nec hominem verentes. Hinc est, quod ubi ecclesias dirutas videmus, ruinas infinitas cernimus; et, ubi prius gloriosa claruerant cœnobium, nunc qualescunque aspiciamus ecclesiolas, et plebeia conventicula pro Religiosis conventibus, in sanctitate et justitia Deo servientibus.

14 Arnoldus itaque comes, cujus in primordio narrationis fecimus mentionem, cujus gratia et ista prælibavimus, pro terrenis cælestia, pro parvis magna, pro caducis sempiterna adipisci desiderans et anhelans, uxore viduatus, filiis et hæredibus (excepto Wirzburgense episcopo Adalberone) orbatus, castro suo, in Lambacensi loco sito, destructo, monasterium in honore beate Dei Genitricis Mariæ construxit, ut, ubi erat domus exactionis, ibi fieret domus orationis

AUCTORE ANONYMO.

misericors ac justus optime gubernavit.

aa

bb

cc

dd

ee

Auctor prisca Ecclesiæ tempora laudat.

ff

gg

sua deflet.

F

Beati pater fundat cœnobium clerico-rum in Lambach.

AUCTORE
ANONYMO.

tionis, et ubi pridem illicita commercia, Christi deinceps frequentarentur mysteria. Aggregavit præterea (sicut seniorum percepimus relationibus) XII clericos, non cœnobiali lege in cœnobio degentes, sed in vicinia claustrum circumquaque in singulis tuguriis commorantes, deputatis eis, prout cuique opus esset, necessariis. Certis enim et statutis temporibus, vel horis, ad monasterium Divina acturi veniebant; quibus peractis, ad sua remeabant, suis inclusi cellulis *hh*.

hh
Turbato in Romano imperio

45 In diebus illis incensor nequitiae et omnium malorum, caput et initium omnis peccati et jurgiorum, hostis pacis et concordiae, disseminator et amator discordiae, dolens et invidens pacis et quietis gratiam imperio Romano et Christianis tunc temporis arrisisse, suscitavit rixas et dissensiones odiaque inter imperatorem Heinricum, qui Romanae reipublicae praefuit, et Heinricum filium ejus, in tantum, ut regnum paternum omnimodis affectaret, eumque omnibus conatibus, tum clam, tum palam, impugneret, et animum ejus, oblitus paternae reverentiae, indies exacerbaret. Tum vero asscisit sibi arte pestifera patris secretarios, cubicularios, consiliarios, duces, tetrarchas, palatinos, universique regni principes: et alios quidem emolli blanditiis, alios impetit minis et terroribus, illos nefandis suggestionibus, illos verbis ad deprecandum compositis et muneribus, illis praediorum et beneficiorum copiam, illis urbium et castellorum eminentiam, et, quod magis corda sitiunt mortalium, infinitam thesaurorum pecuniam promittit et offert. Nam

Dulci gaza sono citharizat in aure potentum;
Tam suavam nescit musica tota sonum.

rerum statu,

46 Quid enim? Nihil opertum, quod non reveletur, neque absconditum, quod non sciatur. Tum in lucem prodeunt insidiae; regnum invaditur, crematur, spoliatur: pater senior a filio calumniis attenuatur acriter, inhumane, crudeliter. Cerneret ibi impletum, quod Veritas aliquando praedixerat: « Quia surget gens in » gentem, et regnum adversus regnum, et in » surgent filii in parentes *ii*. » Et illud: « Omne » regnum in seipsum divisum desolabitur. » Sic imperator imperatoria majestate et dignitate privatur; sic filius patrem armis et universis agminibus, non reveritus canos multi temporis, depilavit. Quid plura?

*ii**kk*
altis episcopis
alio fugientibus,

Expulit illatis patrem crudeliter armis *kk*.
47 Apostolicus vero, qui tunc Romani culminis Pontificatum tenuit, audito nefando schismate et scelere, quod posset non solum Romanum imperium, sed etiam totum maculare disturbareque orbem Christianum, inito consilio, imperatori resistentes, filio inique consentientes et faventes, universosque complices suos, utpote operarios iniquitatis, dictata super eos sententia, excommunicavit *ll*. Tum omnis Ecclesiastica sublimitas, omnium graduum dignitas, cupientes Domino servire in sanctitate et justitia, nefas existimantes regiae, immo iniquae subdi clientelae, aut fugam iniere, aut diversis se injuriis sponte obtulere, aut in speluncis et exiguis sylvarum uniti tuguriis more bestiarum delituere; ut aliquando beatus Blasius et S. Sylvester fecere *mm*. Habebant enim praecipuum Domini: « Cum persecuti vos fuerint in » civitate ista, fugite in aliam *nn*. »

*mm**nn**oo*

48 Fervente *oo* itaque persecutionis saevitia,

episcopus Adelbero, cum nequiret et nolle nefariae contraire potestati, horrens etiam communicare excommunicatis; magis vero metuens offensam Dei et Papae incurrere, si manus paricidis daret et homicidis, collecto cum suis consilio, elegit « abjectus esse in domo Domini, » quam habitare in tabernaculis peccatorum *pp*. » Contempta denique Pontificatus dignitate, reversus est in Bavariam ad terram patrum suorum; inveniensque haereditatem paternam fere exhaereditam, et spiritui consilii repente informatum, seipsum cum omni patrimonio ad cœnobium beatae Mariae transtulit, ad locum sibi dilectissimum, qui caros parentum suorum cineres, avi videlicet, patris et matris, fratrum, aliorumque consanguineorum, felici gremio foveret, et ubi (sicut hodie cernitur) requiem sibi in seculum seculi elegit.

Adalbero se
recipit ad
Lambacenses.*pp*

ANNOTATA.

a Huic primo capiti apud Pezium praefiguntur ista: Incipit de institutione Lambacensis cœnobii, et Vita Adalberonis episcopi: apud Joannem vero abbatem: De parentibus et vita B. Adalberonis episcopi Herbipolensis.

b De Beati parentibus, fratre, sorore etc. Vide dicta in Commentario praevio § 2.

c Adi praedicti Commentarii § 2, num. 19.

d Germanis die Traun, Austriae Superioris fluvius, qui ex cognomine lacu ortus, non longe infra Lentium se miscet Danubio.

e Rectius hic habet Joan. abb. Canibusque: nam et ita exigit carminis metrum, et sic legitur apud Horatium in Arte poetica, unde is versus acceptus est.

f Nunc castrum et oppidum est Austriae Inferioris, vulgo Pitten appellatum. Adi Commentarium praevium num. 22.

g Hanc fuisse nominatam Mechthildem, dicit in Commentario praevio num. 25, ubi etiam de illustri pioque ejusdem conjugis Ekkeberto quaedam annotata leges.

h Joan. abb. perperam: Nunenburg; est enim Neuburg, de quo hic, castrum in Bavaria Superiori, Scherdingam inter et Patavium in ora fluminis Oeni.

i Annum, quo natus Adalbero est, determinare non possum. Vide tamen dicta in Comment. praevio num. 24 et 104.

k Praeval tunc Herbipolensi ecclesiae episcopus Henricus I, vel, qui huic successit, Meginhardus I.

l Hisce utraque editio, velut tituli loco, praemittit: De Gebehardo archiepiscopo Salzburgerensi.

m S. Gebehardi, Salsburgensis archiepiscopi, gesta illustrata habes apud nos tom. VI Junii, in Appendice ad ejusdem mensis diem 16.

n Admontensis in Styria cœnobii fundationem leges in ejusdem S. Gebehardi Actis, loco mox citato.

o Vide, quae de Gebehardi, Adalberonis ac mox laudandi Altmanni in juventute sua de episcopatibus obtinendis, condendisque monasteriis praesagio aliunde retuli in Comment. praevio num. 26 et duobus seqq.

p Matth. cap. 5, v. 16.
q In utraque editione tituli loco hic denuo praefiguntur ista: De Altmanno episcopo Pataviensi seu Pataviensi.

r Hujus

A r Hujus quoque beati Præsulis gesta dederunt Majores nostri ad diem 8 Augusti.

s Ad B. Almanni Acta loco mox indicato.

t Redi ad Annotata hic lit. o.

u In editione Pezii sequentibus præmittuntur hæc : De obitu Wirzburgensis episcopi, et subrogatione episcopi Adalberonis; in editione vero Joann. abb. ista : De obitu Brunonis episcopi Wirzburgensis, et subrogatione divi Adalberonis.

x Apud Joann. abb. legitur : Bruno præsul etc., qui reipsa tunc erat Herbipolensis episcopus, obiitque anno 1043, ut videre licet in Opere nostro ad diem 17 Maii, ubi de eodem Sancto actum est.

y Apud Joann. abb. Ritibus.

z Hæc anno 1043 contigisse, probavi in Commentario prævio, num. 52 et seq.

aa Psalm. 100 v. 1.

bb Lucæ cap. 6, v. 56.

cc Psalm. 37, v. 2 : Recta iudicate, filii hominum.

dd Nimirum, quia Herbipolensis episcopus princeps est et dux Franconia.

B ce Indicat hic bellum inter Henricum IV Germaniæ regem, ejusque filium Henricum V, quem ille successori sibi nominaverat : at quam turpiter hic erraverit biographus, observavi in Comment. prævio § 3.

f In editione Joann. abb., non in Peziana, hic denuo præmittitur titulus : De institutione cœnobii Lambacensis in collegium clericorum sæcularium.

gg Eccles. cap. 1, v. 2.

hh Rursum in editione Joan. abb. hic sequitur titulus : De schismate inter Henricum imperatorem, et filium ejus, itidem Henricum, orto. Eadem fere habet Pezsius. Vide Annotata ad lit. ce. Quam ob rem ad sequentia, velut ad rem nil pertinentia, nihil aut parum annotabo.

ii Matt. cap. 10, v. 21.

kk Henricus IV anno 1105 tandem coactus fuit augustalia imperii insignia Henrico V filio suo tradere, annoque sequenti mortuus est. Nugæ ergo sunt, fabuleque, quas subdit biographus de causis exsiliæ B. Adalberonis, jam inde ab anno 1090 mortui. Mirum hæc a Mabillonio inobservata mansisse, dum hanc ipsam B. Adalberonis Vitam in Actis Sanctorum sui Ordinis exhibuit.

C Veram ejusdem beati Episcopi exsiliæ causam exposui in Commentario prævio §§ 5 et 6, quos consule.

ll Vide mox dicta lit. præcedenti.

mm S. Blasii episcopi et sociorum martyrum Sebastianorum quadruplicia Acta data sunt in Opere nostro ad diem 5 Februarii, quæ, si lubet, de his consule. De S. Silvestro Papa agetur ad diem 31 Decembris.

nn Matt. cap. 10, v. 25 : Cum autem persequerentur vos in civitate ista, fugite in aliam.

oo Joann. abb. præmittit hunc titulum : De reditu episcopi Adalberonis ex Franconia in Noricam regionem, et de mutatione clericorum sæcularium in Ordinem S. Benedicti : Pezsius vero solum istum : De transitu episcopi Adalberonis a Franconia in Noricam regionem. Recessit revera beatus Præsul e Franconia Lambacum, quod, ut dixi, nunc Austriæ, tunc Baviaræ ditionis erat; non tamen eo recessit sub Henrico V sæculo XII, quo tempore ille dudum desiderat vi-

vere, sed sub Henrico IV circa annum 1077, ut ostendi in Commentario prævio § 6.

pp Psalm. 85, v. 11.

CAPUT II.

Lambacensis monasterii, in locum clericorum substitutis Benedictinis, per B. Adalberonem fundatio et dedicatio : ejusdem Beati obitus et sepultura.

Videns autem antiquum patris institutionem in Lambacensi loco a constare non posse, Officia, tam nocturna, quam diurna, negligenter, nec suo tempore, celebrari; clericos ibi dispositos non tute a casulis suis posse egredi propter timores nocturnos; quia sæpenuero arcerent eos et includerent tempestates imbrum, coruscationes fulgurum; brumali vero tempore densitates nivium, sævitia nefandarum bestiarum, pericula latronum, et aliorum, quæ longum est enarrare, genera dispendiorum; asserebat insuper magis congruum fore, cœnobitam a secretis cœnobii, non rure, ad divina peragenda, absque periculis corporis, et timoribus humanis prodire. Super hac re consulit episcopum Pataviensem Almannum b, præ cæteris sibi peculiarem et intimum amicum, in cujus diocesi locus ille situs est, ad quem etiam spiritalia spectabant, et, quæ de transmutatione clericorum animo conceperit, beato aperit viro. Approbat ille et commendat, dicens, hunc animum divinitus sibi inspiratum, bonum hunc cogitatum in acta posse procedere, dummodo Apostolici auctoritate ex omni parte roboretur. Tum vero legati ad id negotium idonei et honorati eliguntur, et Romam diriguntur; qui post itionis suæ causam expositam Papæ Gregorii c benivolentiam, conniventiam, auctoritatemque sollemniter reportant.

20 Et cum dies opportunus accidisset, beatus præsul Adelbero, sollemni spiritualium usus consilio, clericos semovit, monasticamque vitam d in Lambacensi cœnobio instituit; et, quicumque ex clericorum ordine ad hoc propositum transire voluissent, non prohibebantur, nolentes non cogebantur; necessaria tamen eis, quoad viverent, providebantur. Præfecit autem Fratribus inibi degentibus abbatem Ekkebertum, virum venerabilem, morum honestate Deo complacentem, qui postea occasione accepta humillimis obtinuit precibus, ut ipse abrogaretur e, et unus e Fratribus suis, Becemannus f subrogaretur. Qui adeptus abbatia dignitatem, sobrie, juste et pie vivens, curam ejus, quamdiu Domino placuit, administravit, beatoque fine ex hujus incolatu seculi ad Auctorem vitæ transivit. Cæterum, ne quis nos autemet novam elicere fabulam, non sequi veritatis regulam, Privilegii præsentis auctoritate thema narra-tiunculæ nostræ dignum duximus roborare g.

21 « In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Ego Adalbero, Dei gratia Wirzburgensis episcopus, notum esse volo omnibus » Christi

AUCTORE
ANONIMO.

Clericis Lam-
bacensibus a
patre suo fun-
datis

a

E

b

c

F
monachos
substitutit sub
abbate Ekke-
berto, ac de-
inde Becem-
manno.

d

e f

g

Recitatur in-
strumentum